

Особливості управління діяльністю лізингових компаній

*Н. Ф. Ментух,
кандидат юридичних наук,
викладач Тернопільського
національного економічного
університету*

Постановка проблеми. Для надання лізингових послуг, як правило, створюються спеціалізовані господарські організації — лізингові компанії. Саме вони є основними суб'єктами лізингової діяльності. Протягом останніх років у вітчизняній науці господарського права спостерігається зростання наукового інтересу не лише до дослідження правового становища лізингових компаній, але й до органів управління цього учасника лізингової діяльності.

Під час написання статті були використані праці таких вітчизняних вчених, як І. Є. Якубівський, О. В. Трофімова, Д. С. Січко, В. С. Різнюк та ін., а також відомих російських науковців — В. А. Горемікіна, О. В. Кабатової, В. Д. Газмана, Ю. Харитоновна, В. Вітрянського, А. Асташкіної, І. Решітнік та ін.

Слід зазначити, що незважаючи на наявність певних доробок в цій царині, низка питань залишаються не дослідженими і потребують ґрунтовного визначення та узагальнення. Тому нижченаведена стаття буде присвячена вирішенню таких проблем, як сутність корпоративного управління, а також органів управління лізингової компанії.

Метою статті є визначення особливостей корпоративного управління та правового статусу органів управління лізингової компанії у формі акціонерного товариства.

Під «управлінням господарською діяльністю» автори Науково-практичного коментарю ГК України розуміють підзаконну владну діяльність з організації господарських зв'язків, що здійснюється органами державної влади, місцевого самоврядування, наділеними господарською компетенцією, а також громадянами, громадськими та іншими організаціями, які є засновниками суб'єктів господарювання чи здійснюють щодо них організаційно-господарські повноваження на підставі відносин власності [1, 300].

Враховуючи те, що при створенні лізингової

компанії зазвичай застосовується організаційно-правова форма господарського товариства, управління її діяльністю є нічим іншим, як корпоративним управлінням. В юридичній літературі існують різні точки зору щодо його сутності.

Так, О. Воловик стверджує, що корпоративне управління в системі підприємництва має два об'єкти: механізм організації підприємства (корпоративний механізм) та власне господарську діяльність. При цьому серед суб'єктів організаційно-господарських повноважень автор називає органи управління та посадових осіб, до компетенції яких входить ухвалення управлінських рішень [2, 59].

Проте з даного визначення випливає, що об'єктом корпоративного управління є як власне господарська діяльність, так і організація діяльності підприємства, яка, своєю чергою, складається із взаємовідносин органів товариства та його учасників. Відповідно, суб'єктами такого управління виступають виключно органи управління та посадові особи товариства. Таким чином, його учасники випадають з цієї системи, що, на наш погляд, є невиправданим, оскільки вони, згідно з ГК, визнаються суб'єктами організаційно-господарських повноважень і теж мають право впливати на діяльність товариства.

Інші науковці стверджують, що корпоративне управління являє собою сукупність юридичних, економічних, організаційних норм і правил, у межах якої функціонує корпорація (товариство) і на базі яких будуються взаємовідносини між її учасниками [3, 9].

А. Блюмгардт зазначає, що корпоративне управління базується на пріоритетах інтересів акціонерів та ролі, яку вони відіграють у розвитку корпорації, за умови врахування реалізації права власності, що передбачає взаємодію акціонерів, побудовану на стратегії розвитку корпорації в цілому [4, 9].

ДКЦПФР своїм рішенням № 571 від 11 грудня 2003 р. затвердила Принципи корпоративного управління [5] (далі – Принципи), на основі яких мають розвиватися корпоративні відносини в Україні, та конкретні рекомендації щодо якісного та прозорого управління акціонерним товариством відповідно до міжнародних стандартів.

У широкому розумінні корпоративне управління, згідно з Принципами, розглядається як система, за допомогою якої спрямовують і контролюють діяльність товариства. Запропоноване в Принципах визначення корпоративного управління вказує на такі його головні риси:

- спрямованість корпоративного управління, тобто направленість на досягнення певної мети;
- реалізація такої спрямованості певною системою;
- наявність відповідальності менеджерів перед інвесторами. Зосереджується увага на зв'язку корпоративних відносин з управлінням акціонерним товариством і прав, що належать акціонерам, тобто тих, що надаються їм як власникам цінного паперу (акції).

Отже, доходимо висновку, що корпоративне управління може бути двох видів: управління діяльністю товариства його засновником (власником) та управління діяльністю товариства його керівними органами та посадовими особами.

Підтримуємо точку зору І. В. Лукач, яка вбачає в корпоративному управлінні систему засобів і методів, за допомогою яких учасниками управлінських відносин здійснюється контроль і спрямовується діяльність суб'єкта господарювання для досягнення певної господарської мети [6, 156].

Це визначення можна вважати універсальним і застосовувати для будь-якого суб'єкта господарювання, в тому числі і для лізингової компанії.

Варто зазначити, що для України, як і для інших країн пострадянського простору, корпоративне управління є відносно новим інститутом, який досить стрімко розвивається. Система корпоративного управління являє собою певну організаційну модель, за допомогою якої суб'єкт господарювання може представляти та захищати інтереси своїх інвесторів. Така система передбачає дію численних факторів: від ради директорів до схем оплати праці виконавчого органу, а також і механізму визнання суб'єкта господарювання банкрутом.

Привертає до себе увагу і аналіз в спеціальній літературі питання діяльності органів управління товариства.

Так, окремі дослідники зазначають, що орган юридичної особи – це правова конструкція, що

створюється з метою надання можливості сформувати і виразити волю останньої. За правовою природою орган юридичної особи є її інституціонально-функціональним представником, якому притаманні певні ознаки: законність створення; організаційна сформованість; ухвалення рішень (здійснення повноважень) у межах компетенції з додержанням процедури їх оформлення [7, 101].

Управління юридичною особою (суб'єктом господарювання), а саме управління лізинговою компанією (акціонерним товариством), має властиві тільки йому риси, наявність яких обумовлює необхідність спеціального врегулювання відносин з управлінням. Не слід забувати, що оптимальна побудова внутрішньої організаційної структури і адекватної системи органів управління є запорукою успішної діяльності лізингової компанії.

На наш погляд, доцільно детальніше зупинитися на особливостях правового статусу органів управління лізингової компанії у формі акціонерного товариства. Аналізуючи чинне законодавство, можна дійти висновку, що переважна більшість його норм тісно пов'язує управління товариством з органами товариства.

У статуті юридичної особи повинні передбачатися склад та компетенція органів управління та порядок ухвалення ними рішень. Відповідно до п. 13 ч. 2 ст. 13 Закону України «Про акціонерні товариства» [8], в статуті акціонерного товариства повинні бути зазначені склад органів товариства та їхня компетенція, порядок утворення, обрання і відкликання їх членів та ухвалення ними рішень, а також порядок зміни складу органів товариства та їх компетенції.

За чинним законодавством, управління акціонерним товариством належить його органам управління, які складаються з:

- загальних зборів як вищого органу управління товариства;
- наглядової ради, яка захищає права акціонерів товариства та регулює діяльність правління;
- виконавчого органу (правління), який здійснює керівництво поточною діяльністю товариства;
- ревізійної комісії.

Згідно з Законом України «Про акціонерні товариства», **загальні збори** визнаються вищим органом управління акціонерного товариства та реалізують контрольну компетенцію відносно правління та інших органів товариства. Вони створюють основну правову базу для діяльності інших органів акціонерного товариства, на під-

ставі якої і повинно здійснюватися управління спеціально створеним для цього виконавчим органом. Загальні збори є органом для вираження суспільної (єдиної) волі акціонерів (учасників, членів кооперативу) [9, 340].

Акціонерне товариство зобов'язане щороку скликати загальні збори (річні загальні збори). Рішення про проведення загальних зборів акціонерів ухвалює наглядова рада товариства. Дії, пов'язані з організацією проведення загальних зборів, здійснює правління товариства. Річні загальні збори товариства проводяться не пізніше 30 квітня наступного за звітним року. Усі інші загальні збори, крім річних, вважаються позачерговими.

Слід зупинитися на тому, що в чинному законодавстві встановлені досить жорсткі вимоги щодо кворуму загальних зборів. Так, згідно з ч. 2 ст. 41 Закону України «Про акціонерні товариства», загальні збори акціонерів товариства є правомочними лише за умови реєстрації для участі в них акціонерів, які сукупно володіють не менш ніж 60 % голосуючих акцій. Такі підвищені вимоги, як свідчить практика, почасти викликають певні труднощі під час формування кворуму, необхідного для проведення загальних зборів акціонерів, відсутність якого призводить до неможливості їх проведення. Тому, на наш погляд, необхідно внести зміни до ч. 2 ст. 41 Закону України «Про акціонерні товариства» шляхом зниження кворуму повторних загальних зборів акціонерів до 30 % голосуючих акцій, як це передбачено Законом РФ «Про акціонерні товариства» від 26 грудня 1995 р. № 208-ФЗ [10].

Загальні збори акціонерів є єдиним органом акціонерного товариства, через який кожен акціонер може безпосередньо здійснювати функцію контролю. Проте, як свідчить досвід, компетенція загальних зборів акціонерів щодо контролю за діяльністю товариства не є всеохопною, а має певні межі. Контрольна компетенція розподіляється між органами корпоративного контролю, формуючи його певну систему.

Варто зазначити, що, на відміну від Закону України «Про господарські товариства» [11], Закон «Про акціонерні товариства» в ст. 33 значно розширив повноваження загальних зборів. Крім того, у статуті передбачена можливість розширювати компетенцію загальних зборів акціонерів.

В практиці діяльності акціонерних товариств доцільно дотримуватися принципу «розподілу влади», тобто розмежування компетенції різних органів управління, про що наочно свідчить досвід господарювання за кордоном. Також важли-

вим є питання визначення повного обсягу виключної компетенції загальних зборів акціонерів, яка б не могла передаватися іншим органам управління. Адже у світовій практиці достатніми гарантіями дотримання інтересів акціонерів є законодавче закріплення засадничих повноважень загальних зборів акціонерів, які першочергово стосуються інтересів самих акціонерів, а саме: порядку внесення змін до статуту; затвердження річних звітів про діяльність товариства; визначення напряму формування прибутку товариства; формування органів управління товариства; питань ліквідації та реорганізації товариства тощо.

Вбачаємо за доцільне визначити в статуті лізингової компанії перелік питань, які складають виключну компетенцію загальних зборів, та питань, які, за рішенням загальних зборів акціонерів, можуть передаватися наглядовій раді та правлінню.

Наглядова рада лізингової компанії у формі акціонерного товариства є органом, що здійснює захист прав акціонерів та в межах своєї компетенції контролює та регулює діяльність виконавчого органу. Тобто вона є органом управління акціонерного товариства, уповноваженим представляти інтереси акціонерів у період між проведенням загальних зборів, а також регулювати і контролювати діяльність правління [12, 56].

Відповідно до законодавства, в акціонерних товариствах з кількістю акціонерів – власників простих акцій 10 осіб і більше створення наглядової ради є обов'язковим. У товаристві з кількістю акціонерів – власників простих акцій 9 осіб і менше у разі відсутності наглядової ради її повноваження виконуються загальними зборами.

Функціональне призначення наглядової ради як органу управління акціонерного товариства пов'язується з необхідністю здійснення контролю за діяльністю правління. Наглядова рада є органом товариства, що здійснює захист прав акціонерів товариства, і в межах компетенції, визначеної статутом та законом, контролює та регулює діяльність правління.

Сама ідея створення цього органу, а також певні права, обов'язки та функції були запозичені з акціонерного права Німеччини. Не тільки там, але й в багатьох інших зарубіжних країнах наглядові ради на рівні закону наділені широкими контрольними повноваженнями щодо поточної діяльності товариства.

Порядок створення, роботи, виплати винагороди та відповідальність членів наглядової ради визначаються законом, статутом, положенням про

наглядову раду лізингової компанії, а також договором, що укладається з членом наглядової ради.

В Україні наглядова рада є самостійним органом управління товариством. Чинне законодавство встановлює і її кількісний склад. До складу наглядової ради в товариствах з кількістю акціонерів – власників простих акцій від 100 до 1000 осіб повинні входити не менше ніж п'ять осіб, з кількістю понад 1000 – не менше ніж сім осіб, а в товариствах з кількістю акціонерів – власників простих акцій понад 10000 осіб – не менше ніж дев'ять осіб (ч. 6 ст. 53 Закону «Про акціонерні товариства»).

Виключна компетенція наглядової ради визначається Законом України «Про акціонерні товариства». До неї належать питання, які передбачені законом чи статутом, а також ті, які передані їй на вирішення загальними зборами.

В. С. Щербина зазначає, що функції наглядової ради поділяються на контрольні у сфері управління та контрольні у сфері господарської діяльності товариства. У першій з них рада затверджує голову правління, за його поданням – членів правління, аналізує дії правління щодо управління товариством. Що стосується другої сфери, то тут вона розглядає та досліджує звіти правління, ревізійної комісії товариства; піддає аналізу дії правління щодо реалізації інвестиційної, технологічної та цінової політик, додержання товариством номенклатури товарів (послуг); виступає ініціатором позачергових ревізій та аудиторських перевірок господарських і фінансових результатів роботи товариства; погоджує операції товариства із розпорядження майном на визначену статутом суму; вносить засновнику і зборам пропозиції з питань діяльності товариства. Рада не має права втручатися в оперативні дії товариства [13, 84–85].

Слід зазначити, що найбільш вагомою складовою компетенції стосовно контролю за діяльністю правління є право обирати та відкликати голову і членів правління товариства, а також встановлювати винагороду та відповідальність членів наглядової ради, затверджувати угоди, які закріплені в статуті. Вважаємо за доцільне в статуті акціонерного товариства – лізингової компанії передбачити конкретні види угод, які потребують затвердження наглядовою радою.

Виконавчим органом лізингової компанії – акціонерного товариства, який здійснює управління його поточною діяльністю, є правління. Виконавчий орган вирішує всі питання діяльності товариства, крім тих, які віднесені до виключної компетенції загальних зборів і наглядової

ради. Правління лізингової компанії обирається загальними зборами і підзвітне загальним зборам і наглядовій раді, організовує виконання їх рішень та несе перед ними відповідальність за результати своєї роботи.

Виконавчий орган може бути колегіальним (правління, дирекція) чи одноособовим (директор, генеральний директор). В літературі з цього приводу зазначається, що в структурі лізингової компанії, крім генерального директора, можуть передбачатися посади фінансового директора, директора з комерційних та загальних питань [14, 16]. Ми цілком погоджуємось із таким твердженням, оскільки успішна діяльність лізингової компанії в багатьох випадках визначається раціональною побудовою її внутрішньої організаційної структури і формуванням адекватної системи органів управління. Повноваження правління зазначаються в статуті лізингової компанії.

Функція внутрішньоорганізаційного контролю пов'язується з діяльністю органу, уповноваженого перевіряти відповідність дійсному стану речей відомостей про результати фінансово-господарської діяльності акціонерних товариств, що надаються загальним зборам. Згідно з чинним законодавством, виконання цієї функції покладається на **ревізійну комісію** акціонерного товариства – лізингової компанії, яку обирають загальні збори. До того ж, може проводитися і зовнішня перевірка – аудиторська – фінансово-господарської діяльності правління.

Відповідно до чинного законодавства, в акціонерних товариствах з кількістю акціонерів – власників простих акцій товариства до 100 осіб запроваджується посада ревізора (обирається ревізійна комісія), а в товариствах з кількістю акціонерів – власників 100 осіб обов'язково обирається ревізійна комісія. Вона проводить перевірку фінансово-господарської діяльності товариства за результатами фінансового року, про що готує висновки. Також їй надається право скликання позачергових загальних зборів акціонерів у разі виникнення загрози інтересам товариства або виявлення зловживань, вчинених його посадовими особами.

О. М. Вінник з цього приводу зазначає, що за наявності в акціонерному товаристві наглядової ради остання і ревізійна комісія є двома органами, які контролюють діяльність правління. Ці органи мають багато спільного – вони обираються і відкликаються загальними зборами акціонерів, підзвітні їм, формуються з числа акціонерів, порядок їхньої діяльності і кількісний склад затверджуються зборами акціонерів відповідно

до статуту товариства, мають право вимагати скликання позачергових загальних зборів. Проте між ними є й істотні відмінності:

- наглядова рада повинна обмежитися контролем за діяльністю правління (і одночасно всією діяльністю виконавчого органу, зокрема, фінансово-господарською), а ревізійна комісія покликана контролювати тільки фінансово-господарську діяльність. Тобто відмінності між контролем, здійснюваним цими двома органами, автор вбачає в тому, що наглядова рада контролює тільки діяльність правління, а ревізійна комісія – діяльність товариства в цілому, зокрема, його філій, представництв, дочірніх підприємств унітарного типу;
- якщо наглядова рада діє постійно, періодично збираючись на свої засідання, то ревізійна комісія здійснює перевірки лише за певних обставин, а саме – за наявності відповідного рішення про їх проведення;
- ревізійна комісія готує доповідь про результати проведення нею перевірок загальним зборам акціонерів і наглядовій раді, тоді як наглядова рада звітує тільки перед загальними зборами;
- члени ревізійної комісії мають право брати участь з правом дорадчого голосу в засіданнях правління, тоді як для членів наглядової ради такого права не передбачено [15, 158–159].

З цими твердженнями не можна не погодитися, оскільки викладені відмінності є досить вагомими. Ревізійна комісія, на відміну від наглядової ради лізингової компанії у формі акціонерного товариства, контролює достовірність та повноту даних фінансової звітності за відповідний період, виявляє факти порушення законодавства під час здійснення фінансово-господарської діяльності компанії.

Дискусійним є питання визнання ревізійної комісії самостійним органом внутрішньоорганізаційного контролю. Як зазначають окремі дослідники, в багатьох зарубіжних країнах функції ревізорів виконують незалежні спеціалісти чи професійні організації, що забезпечує найбільшу ефективність контролю за діяльністю правління [16, 229].

На нашу думку, ревізійна комісія лізингової компанії має право на надання їй такого статусу, адже лізингові компанії мають справу з грошовими коштами, і наявність органу, який би спеціалізувався на перевірці достовірності фінансових даних, видається для них вкрай необхідною.

Підтримуємо точку зору О. М. Вінник, яка в своїй роботі необхідність ревізійної комісії обумовлює тим, що брати участь в органах управлін-

ня можуть не тільки акціонери, але й особи, які здійснюють функції членів правління, керівників структурних підрозділів і провідних фахівців на підставі трудового договору. Діяльність зазначених посадових осіб і органів, сформованих за їхньою участю, вимагає перевірки з боку акціонерів з метою захисту інтересів останніх [15, 157].

Покладання функції контролю на ревізійну комісію, сформовану виключно з числа акціонерів, перш за все має на меті забезпечення приватних інтересів акціонерів з господарського використання вкладених ними коштів. Ревізійна комісія, відповідно до покладених на неї завдань, здійснює планові та позапланові перевірки фінансово-господарської діяльності товариства, його філій та представництв, за підсумками яких складає висновки, без чого загальні збори не мають права затверджувати річний баланс товариства.

Отже, як бачимо, необхідність такого органу є безперечною. Відповідаючи на запитання, кому потрібна ревізійна комісія, О. Кравченко зазначає, що потрібна вона акціонерам – задля того, щоб виконувати роботу, яка стосується як матеріальних, так і нематеріальних прав акціонерів. Вона повинна мати реальні можливості не тільки контролювати діяльність виконавчих органів, але й запобігати можливим порушенням прав акціонерів і усувати їх. Крім того, ревізійна комісія необхідна правлінню і наглядовій раді, оскільки здатна не тільки запобігати порушенням, що виникають умисно або в результаті помилок, але й допомагати цим органам в пошуку засобів для виходу з деяких критичних фінансових і господарських ситуацій [17].

Висновки. З урахуванням порядку створення лізингових компаній у формі господарських товариств нами доведено, що управління їх діяльністю є корпоративним управлінням. До того ж потрібно зауважити, що контроль за діяльністю виконавчого органу був би неповним без здійснення внутрішньої ревізійної перевірки. Поряд з нею може призначатися і перевірка зовнішня – аудиторська, яка, згідно з чинним законодавством, має бути проведена на вимогу акціонера (акціонерів), який є власником більш як 10 % акцій товариства. Ревізійна комісія є самостійним органом товариства, на який покладено обов'язок із захисту інтересів акціонерів в сфері господарського використання акціонерного капіталу. З метою підвищення якості проведення таких перевірок доцільно надати ревізійній комісії право залучати експертів, консультантів, фахівців (наприклад, з маркетингу, страхування

тощо) на оплатній основі, що, своєю чергою, стимулювало б роботу самого органу.

Сформульовані в роботі теоретичні положення можуть бути використані у навчальному про-

цесі, а також стати предметом дослідження для більш глибоких розвідок щодо діяльності лізингових компаній та їх управління.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА

1. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України / Кол. авт.: Г. Л. Знаменський, В. В. Хахулін, В. С. Щербина та ін. [За заг. ред. В. К. Мамутова]. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 687 с.
2. Воловик О. Організаційно-господарські відносини у системі корпоративного управління / О. Воловик // Право України. – 2004. – № 7. – С. 58–61.
3. Задихайло Д. Р. Корпоративне управління: Навч. посібник / Задихайло Д. Р., Кібенко О. В., Назарова Г. В. – Х.: Еспада, 2003. – 688 с.
4. Блюмгардт А. Модели корпоративного управления / А. Блюмгардт. – К.: Наукова думка, 2003. – 160 с.
5. Про затвердження принципів корпоративного управління: Рішення Державної комісії з цінних паперів і фондового ринку від 11 грудня 2003 р. № 571 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1007.2417.2&nobreak=1>.
6. Лукач І. В. Правове становище холдингових компаній: Монографія / І. В. Лукач. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 240 с.
7. Борисова В. Органи управління юридичної особи як її інституціонально-функціональні представники / В. Борисова // Право України. – 2006. – № 6. – С. 97–102.
8. Про акціонерні товариства: Закон України від 17 вересня 2008 р. № 514-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2008. – № 50–51. – Ст. 384.
9. Корпоративне управління: Монографія / І. Спаси-
- бо-Фатєєва, О. Кібенко, В. Борисова; За ред. проф. І. Спасибо-Фатєєвої. – Х.: Право, 2007. – 500 с.
10. Об акционерных обществах: Федеральный закон Российской Федерации от 26 декабря 1995 г. № 208-ФЗ // Собрание законодательства Российской Федерации. – 1996. – № 1. – Ст. 1.
11. Про господарські товариства: Закон України від 19 вересня 1991 р. № 1576-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 49. – Ст. 682.
12. Величко О. Г. Органи управління акціонерним товариством / О. Г. Войтович, С. І. Прилипка // Аудитор України. – 2009. – № 5–6. – С. 56–59.
13. Щербина В. С. Господарське право: Підручник / В. С. Щербина. – К.: Юрінком Інтер, 2003. – 480 с.
14. Лизинг: экономические и правовые основы: Учеб. пособие для вузов / Карп М. В., Шабалин Е. М., Эриашвили Н. Д., Истомин О. Б.; Под ред. Н. М. Коршунова. – [2-е изд., перераб. и доп.]. – М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2001. – 191 с.
15. Вінник О. М. Публічні і приватні інтереси в господарських товариствах: проблеми правового забезпечення. Монографія / О. М. Вінник. – К.: Атіка, 2003. – 352 с.
16. Кібенко Е. Р. Корпоративное право: Учеб. пособие / Е. Р. Кибенко. – Х.: фирма «Эспада», 1999. – 480 с.
17. Кравченко Ю. Кому потрібна ревізійна комісія? / Ю. Кравченко // Українська інвестиційна газета. – 1996. – 25 червня (19).

УДК 346.21

Ментух Н. Ф. Особливості управління діяльністю лізингових компаній

Розглядається питання управління діяльністю лізингової компанії як основного учасника лізингового процесу, без якого нормальне функціонування лізингу є неможливим. Тільки лізингові компанії сьогодні в змозі задовольнити на професійній основі зростаючі потреби в лізингових послугах. Не випадково протягом останнього часу до цих компаній спостерігається підвищена увага науковців в галузі господарського права. Розроблені та сформульовані основні теоретичні і практичні рекомендації щодо управління лізинговою компанією.

Ключові слова: лізингова компанія, корпоративне управління, органи управління

Ментух Н. Ф. Особенности управления деятельностью лизинговых компаний

Рассматривается вопрос управления деятельностью лизинговой компании как основного участника лизингового процесса, без которого нормальное функционирование лизинга представляется невозможным. Именно лизинговые компании сегодня в состоянии удовлетворить на профессиональной основе растущие потребности в лизинговых услугах. Не случайно в последнее время наблюдается повышенное внимание к данным компаниям со стороны ученых в сфере хозяйственного права. Разработаны и сформулированы теоретические и практические рекомендации по управлению лизинговой компанией.

Ключевые слова: лизинговая компания, корпоративное управление, органы управления

Natalya F. Mentuh. The specifics of leasing companies activity management

The issue management of activity of leasing company as a basic participant of leasing activity because the normal functioning of leasing process is impossible without leasing company who can satisfy needs with leasing services and which is very popularly in science of commerce law nowadays is observed. The basic theoretical and practical provisions as for the management of a leasing company are treated.

Key words: leasing company, corporative management, bodies of activity